Doğan Kardeş

Sayı
333

OKULDA KIŞ EĞLENCELERİ

Krş.
15

— XVIII —

Mâsa, bütün bildiklerini büyük babasına anlattı. O da korktuğunu Mâsa'ya belli etmemek için «Ben, bu gece gidip ölen bir kızılderilinin ruhu ile konuşacağım» dedi. «Onun ruhunu gidip yerleştirmeliyim. Sen, Nakilinin hikâyesini biliyor musun? Bilmiyorsan bak sana anlatayım.»

«Nakili isminde bir kızılderili, çok sevdiği karısını kaybetmişti. Bir gece, onun mezarına gidip ruhunu gördü. Karısı, ona Yapti-Misri'ye, (Toprak-ana) ya gitmek üzere yola çıktığını söyledi. Nakili, eşinden ayrılmak istemediği için, beraber gitmeye karar verdi. Fakat karısı, ona «Sen hâlâ yaşıyorsun, benimle gelemezsin» dedi. Nakili, onu dinlemedi, beraber gittiler. Önce bir çok ateş böceklerinin uçuştuğu bir yere geldiler. Karısının ruhu korkup duraladı. Nakili, ölü olmadığı için,

böcekleri kovdu ve ilerledi. En nihayet geniş bir uçuruma geldiler. Uçurumun üzerinden saç kılı inceliğinde bir köprü geçiyordu. Köprünün iki tarafında da iki büyük kazan içinde su kaynıyordu. Karısının ruhu, küçük ve hafif olduğu için, köprüden kolaylıkla geçti, fakat Nakili, ağır olduğu için köprüye basmaya cesaret edemedi ve üstünden atladı. Sonra, geniş bir nehre geldiler. Nehrin bir tarafından öbür tarafına geçmek için dört kurbağanın çektiği büyük bir yapraktan sandal vardı. Nehrin öbür tarafı da Yapti-Misri memleketiydi. Orda, iyi kalpli kızılderililerin ruhları yaşıyordu. Fena kalpli kızılderililer hiç bir zaman bu nehirden geçmezlerdi; çünkü kurbağalar onları sandaldan düşürür, etlerini de balıklar yerdi. Karısının ruhu, sandalda kolaylıkla geçti, fakat Nakili, nehre atlayıp yüzmek mecburiyetinde kaldı. Öbür sahilde, Yapti-Misri, onları karşıladı. Karısının gelişine memnun oldu, fakat Nakili'ye çok kızdı. Hemen dünyaya dönmesini emretti. Fakat Nakili, o kadar çok yalvardı, karısını ne kadar çok sevdiğini öyle anlattı ki, Toprak-ana, onu da alıkoydu. Bu yeşil memlekette kimsenin çalışmasına lüzum yoktu. Bol bol av etleri vardı. Hergün ziyafetler veriliyordu. Fakat Nakili, mes'ut değildi. Bir kaç ay orada kaldıktan sonra, çocuklarının yanına dönmek istedi. Gidip Yapti-Misri'ye vaziyeti bil-

dirdi. O da «Seni gönderirim ama, ölmeden evvel bir daha buraya dönmemeye söz verirsen» dedi. Nakili, söz verdi. Karısına veda etti, Toprak-ananın yeraltı nehrine koyduğu içi oyuk bir bambu ile yola çıktı. Gitti, gitti, gitti. En sonunda, büyük bir dalga, onu tam evinin önüne, karaya attı.»

Mâsa, hayretle Sukya'nın yüzüne baktı. Ağzı açık kalmıştı.

— Mâsa, Nakili'nin kim olduğunu biliyor musun?

— Hayır Dama (baba).

— İşte o yeraltını gezip dönen Nakili benim. Büyük Sukya'nız.

— Onun için mi bu kadar kudretlisiniz?

Sukya başını salladı. Mâsa, derin derin içini çekti.

— Senin gibi büyük bir adam olmak herhalde fevkalâde bir şeydir, Sukya. Bu kadar çok bilmek. Bu kadar sihirli olmak ne büyük bir şey. Herhalde ben, o basık başlı Lal-tanta gibi bayağı bir kızılderiliden başka bir şey olmıyacağım. Daha ismim bile yok. Bana sadece Mâsa diyorlar. Annem, bir ad kazanabilmem için bir kahramanlık göstermem lâzım olduğunu söyledi. Çocuk diye çağırılmaktan nefret ediyorum.

— Ben, sana ad verebilirim.

— Sahi mi söylüyorsun Dama?

Sevincinden Mâsa'nın sesi titriyordu. Sukya, başını salladı.

— Evet, ben senin ad kazanmana yardım edebilirim ama, sen de bana yardım edeceksin.

— Ben mi sana yardım edeceğim?»

Açık göz ihtiyar, büyük bir şeref bahşediyormuş gibi, alçak sesle devam etti :

— Evet. Görüyorsun ki, aradan epey zaman geçtiği halde, domuzların sahibi yaptığım büyüye karşılık göstermedi. Onun için domuz avcıları bana kızdılar. Onlar bana domuzları serbest bıraktırmam için para verdiler. Ben de Wari-Dawan ile ruhların lisanıyla konuştum. Fakat aylardan beri kendisine bir ruh hediye edemiyordum. Şimdi eğer bu hediyeyi kendisine sen götürürsen, bana yardım etmiş olursun..»

Mâsa bir dakika konuşmadı. Sonra, kesik kesik şunları söyledi :

«Ben... Dama... ben yalnız mı.. yalnız mı gidip domuzun sahibi ile konuşacağım?

— Elbette ya. Onu hiç görmüş müydün?

— Çocuk gibi küçük olduğunu, fakat dünyanın en akıllı damı gibi bir yüzü olduğunu işitmiştim. Önünde de daima domuzları olurmuş.

— Evet evet ta kendisi. Fakat kendisini sen göremezsin. O yalnız bana görünür. Sen, domuz inlerinin bulunduğu domuz ormanına gideceksin, şimdi anlatacağım yolları takip ederek, kırmızı işaretli bir yere geleceksin ve oraya sana vereceğim hediyeyi bırakacaksın. - Devam edecek —

GÜZEL YAZI YAZMAK İÇİN

Geçen gün öğretmenin verdiği Türkçe ödevini hazırlarken babama sordum :

— Ah babacığım, güzel yazılar yazmasını çok istiyorum. Güzel yazılar okumasına bayılıyorum. Onlar gibi yazabilmek için ne yapmalı ?

Babam, biraz düşündükten sonra şu cevabı verdi :

— Hakkın var yavrum, güzel yazı, güzel konuşma çok iyi bir şey. İnsan ana dilini güzel kullanmasını öğrenirse, her işinde başarı kazanır. Düşüncelerini, duygularını iyi, açık, temiz ve güzel yazıp anlatabilen insanları herkes sever. Ne yazdığı, ve ne söylediği anlaşılmaz karışık ve karanlık kafalı insanlardan kimse hoşlanmaz. Onun için güzel yazmayı ve güzel konuşmayı küçük yaştan öğrenmek çok faydalıdır.»

Ben derhal sordum :

— Peki nasıl öğrenilir babacığım ?

— Nasıl olacak, her iş gibi yazmak ve konuşmak ta idman yapa yapa öğrenilir. Nasıl ki, iyi piyano çalmak, iyi yüzmek, iyi futbol oynamak, iyi bir terzi, iyi bir marangoz olmak için çok çalışmak, çok idman yapmak lâzımsa, iyi yazmak, iyi konuşmak için de çok yazmak çok çok konuşmak gerektir. Çalışa çalışa herşey öğrenilir.»

Babamın bu öğütlerine uyarak, her gün bir mektup, bir hikâye yazmağa çalışacağım. Bakalım yaza yaza güzel yazı yazmasını öğrenebilecek miyim?

PUL KÖŞESİ

PUL KOLEKSİYONUNA NASIL BAŞLANIR ?

Pul koleksiyonuna başlarken, her şeyden önce kendinize bir program çizmelisiniz. Bütçenize göre, sevdiğiniz bir veya birkaç memleketi ayırarak, yalnız bu memleketlerin pullarını toplayınız.

Koleksiyon yapmağa karar verdikten sonra, seçtiğiniz memleketlerin pullarını çıkar çıkmaz almağa çalışınız. Çünkü aradan zaman geçtikçe pullar azalır ve kıymetleri yükselir. Yeni çıkan pulları bu şekilde takip ederken, yavaş yavaş eski pulları da toplarsınız.

Koleksiyona başlarken, ilk önce 100 - 200 pulluk ufak ve ucuz bir paket pul alırsınız, sonra da sizde olmyan pulları teker teker veya seri seri tamamlamağa çalışırsınız. Mektupların üzerlerindeki pulları da dikkatle çıkararak koleksiyonunuza koyunuz.

Elinize geçen fazla pullarınızı veya toplamadığınız memleketlerin pullarını arkadaşlarınızla değiştirerek, sizde olmayan pulları alabilirsiniz. Bu değiştirme işi koleksiyonculukta çok önemlidir. En büyük pulcular bile koleksiyonlarını, değiştirme yolu ile tamamlarlar. Koleksiyona yeni başlayanlar pullarını sayı ile değiştirirler. Pulculukta ilerledikten sonra değiştirme işi pulların kıymetine göre yapılır.

Pul toplarken en fazla dikkat edeceğiniz şey, topladığınız pulların sağlam olmasıdır. Sakat pulların hiç bir değeri olmadığı için koleksiyona da giremezler. Yırtık, kırık, etrafındaki dantellerden bazısı kopmuş, arkası sıyrılmış, delinmiş pullara sakat pullar denir. Pul değiştirmelerinde böyle pulları sakın kabul etmeyiniz!.. En değerli bir pul, köşesindeki ufacık bir dantelin kıvrılması ile değerini kaybedebilir. Sizler de koleksiyonunuza koyacağınız pulları iyice inceleyiniz. Lekeli, kirli ve solmuş pullar yerine, koleksiyonunuzu parlak renkli, temiz pullarla donatınız.

Önder TÜZCET

SOKAKTA YÜRÜMESİNİ ÖĞRENELİM

Geçen gün sokağa çıkarken babam dedi ki : «Bazı çocuklar okula giderken, ellerindeki kitabı veya dergiyi okuyarak gidiyorlar. Bu yüzden de boyuna gelip geçenlere çarpıyorlar. Hattâ bazıları da önlerindeki kaldırımları görmeyip yerlere yuvarlanıyorlar. Üstleri başları berbat oluyor, yırtılıyor, çamur oluyor elleri, dizleri sıyrılıyor, kanıyor !

Bazı kardeşler de o kadar bağıra çağıra konuşuyorlar ki, herkes onlara bakıyor. Bazı kardeşler ise, kalabalık caddelerde karşıdan karşıya geçerken hiç etrafına bakmıyorlar. Bu yüzden çok kazalar oluyor. Otomobil altında kalanlar mı dersin, kamyonlara, motosikletlere çarpıp sakat kalanlar mı dersin. Bu yüzden verilen kurbanların sayısı pek çok. Bazı çocuklar, tramvaylara asılarak gidiyorlar, bazıları da tramvay durmadan atlıyorlar. Birçok kazalar da bu yüzden oluyor. Çok gücüme giden şeylerden biri de, tramvaylarda, trenlerde, vapurlarda büyüklere yerlerini vermiyen çocukları görmek. Ben, ihtiyar olduğum için, buna pek sinirleniyorum. Siz de ihtiyar olduğunuz zaman ayakta kalmanın ne demek olduğunu anlarsınız ve bana hak verirsiniz.»

Babamın dediklerini şöyle kısaca bir sıralıyalım :

1 — Sokakta hiç birşey okunmaz.

2 — Sokakta bağıra çağıra konuşulmaz.

3 — Sokakta karşıdan karşıya geçerken evvelâ sola, sonra sağa bakılır.

4 — Tramvaylara asılmak, durmadan atlamak çok tehlikelidir.

5 — Büyüklere daima «Buyurunuz efendim» diye yer vermek lâzımdır.

HİKÂYE

GELİNCİKLİ ÖRDEK

BANTU, falcı Şarma ninenin torunuydu. Ninesi gibi esmer, kuru, üstü başı onun gibi yırtık dökük tü. Gençliğinden beri tenbel olan Şarma saf köylüleri kandırarak fal bakmaktan başka, faydalı bir iş tutmak istemiyordu. Bunun için büyük anneyle, günlerini köy çocuklariyle dövüşmekle geçiren haylâz Bantunun arada sırada ekmekle çeşme suyuna kaldıkları oluyordu.

Bir gün, Şarma'nın kavurduğu hindibayı kaşıklarken Bantu önce iç çekti, sonra tahta kaşığını toprak çömleğin kenarına bıraktı.

— Canım et istiyor Şarma nine.

İhtiyar çingene güldü :

— Bulsak da yesek...

Bantunun gözlerinde şeytanca kıvılcımlar parladı.

— Şarma nine, hani değirmencinin ördekleri var ya...

Bantu sözünü bitirmedi, ninesinden alnına yediği kaşık onu hemen susturdu. Yalancıktan ağlayarak,

— Daha almadım ki... Niye vurdun... dedi.

— Hele al da göreyim yezit. Bu köyde kaç yıldır sığınmış oturuyoruz. Bir ördek yüzünden «Çingenelerin hepsi hırsız...» diye kendimize lâf mı getirelim?

Fakat Şarma nine haylâz torununu pek severdi. Üstelik onun da burnuna yağlı ördek kızartması kokusu gelir gibi olmuştu. Dişsiz ağaziyle sırıtarak,

— Üzülme. Şamra ninen sana ördek yedirecek, dedi. Yarın sana ne yapmak gerektiğini söylerim.

O gece koyun postunda kıvrılarak uyuyan Bantu rüyasında ördek kızartmaları arasında uğraşırken ihtiyar çingene ufak kandilin ışığında harıl harıl çalıştı. Bir büyü yahut zehirli ilâç hazırladığını sanmayın. Şamra nine, yastık vazifesi gören bir bohçadan kırmızı ipekli bir parça çıkardı. Bunu birkaç defa katladı, kesti. Kestiği parçaların kenarlarını oydu, sonra bir bir ayırıverdi. Bunlar, çiçek yapraklarına benziyordu. İhtiyar falcı parçaları topladı. Kemikli, eğri büğrü parmaklarından umulmaz bir maharetle gerçekten bir çiçek, bir gelincik yaptı. Bunun ucuna bir sicim bağladı. İpin boş ucuna da bir ekmek parçası taktı. Sabah bunları Bantuya verdi.

— Değirmencinin ördekleri akşam dereden eve giderken, bunu çayıra bırakırsın. Ördek ekmeği ipiyle beraber yutar; çiçeğin etrafına tel sardığım için onu yutamaz...

Ninesini hayretle dinleyen Bantu,

— Sonra? diye sordu.

— Sonrası bana ait. Sen dediğimi yap ve derenin kenarındaki söğüdün arkasında bekle.

Şamra nine o gün ikindiye doğru değirmene yollandı. Değirmenciye görünmemeğe çalışarak, mutfakta ikindi çayını içen değirmencinin karısına sokuldu. Ona, bir bardak çaya karşılık bakla falı açmağı teklif etti. Değirmencinin karısı razı oldu. Şarma nine çayını bitirdikten sonra koynundan çıkardığı baklaları attı. Birdenbire, zehir yutmuş gibi yüzünü buruşturdu.

— Vah bacım vah!.. Tüh... açmaz olaydım şu falı da kötü haberi benim ağzımdan duymayaydın.

Değirmencinin karısının şişkin kırmızı yüzü benek benek oldu.

— Ağzını hayıra aç Şarma nine! Neymiş o kötü haberin?

Falcı kadın başını salladı.

— Yavrum, nasıl söyliyeyim sana... Dilim varmıyor... Ev hayvanlarınıza kıran girecek. Hepsi; bir tanesi kalmamacasına bu yirmi dört saat içinde ölecek...

Değirmencinin karısı bir çığlık attı :

— Koyunlarımız... İneklerimiz... Mah-

MİS KOKULU HAYVANLAR

Çiçeklerin güzel kokularını hep biliriz. Fakat hayvanların mis gibi kokuları bulunduğunu bilmem işittiniz mi? Bunlara mis kedisi, mis keçisi ve anber balığı derler. Mis kedisi, aşağı yukarı tilkiye benziyen vahşi bir hayvandır. Tüyleri kül rengi olup siyah benek ve çizgilidir. Bunların bir çok cinsleri vardır. Bazı cinslerine Afrika ve bazılarına da Asya ormanlarında rastlanır.

Bu hayvanların kuyruklarının altında bir nevi cepleri vardır. Bu ceplerdeki iki büyük guddeden sarımtırak ve hamurumsu bir madde sızar. Hava ile temas edince derhal koyulaşır.

Bu maddenin kokusu ilk bakışta çok kuvvetli ve adeta boğucudur. Fakat diğer maddelerle az miktarda karıştırıldığı ve biraz da bekletildiği zaman gayet hoş olur.

Mis keçisine gelince : bu da hem keçiye ve hem de karacaya benziyen bir hayvandır. Çin dağlarında yaşar. Bu hayvanların yalnız erkeklerinin karın tarafında bir cep vardır. Bu cepte hasıl olan maddenin kokusu mis kedisindekinden daha keskindir. Bunun en büyük meziyeti kokusunun kolay kolay kaybolmamasıdır. Bir dolaba küçük bir kese içinde az miktarda bu miskten koyup ta bunu bir kaç hafta orada bırakırsanız 20 - 30 yıl sonra bile bu kokunun oradan eksilmediğini görürsünüz. Bugün lavantalara küçük dozlarda bu mis yağından konmakta ve böylece lavanta kokularının uzun müddet sürmesi sağlanmaktadır.

Nihayet Anber balığının bağırsaklarında da anber dediğimiz güzel kokulu bir madde bulunur. Bu balık anberini vücudundan dışarı atar. Su üzerinde yüzen bu madde bazan öbek öbek elde edilir.

Balık tarafından hamur halinde boşaltılan bu madde bir müddet sonra katılaşır ve siyahımtırak bir renk alır. Hiç bir lavanta hakiki anberin ince kokusunun yerini tutamaz.

V. ŞEREFLİ

volduk demek!..
Şarma nine,
— Hayır, onlar değil; dedi. Suda yüzen hayvanlar. İşte, bu su...
Şarma, çengele benziyen kara parmağiyle baklalar arasında bir yer gösterdi.
— Ördeklerim!!!.
Yirmi, yirmi beş ördek, on iki koyunla dört ineğe göre ağır bir kayıp sayılmazdı. Ama değirmencinin karısı buna bile razı olamıyordu. Şamra nine belki buna bir çare bulabilirdi. Kurnaz çingene açacağı ikinci ve daha önemli fal için bir yirmi beşlik istedi. Sonra baklalarını toplayıp tekrar attı. Bu defa dişsiz ağzı kulaklarına vararak sırıtıyordu.
— İşte bacım, ayna gibi gösteriyor: kıranın sebebi bir ördek olacak. Hastalık ondan ötekilere geçecek...
— Hangisi acaba?..
— Sözümü kesme. Hangisi olduğunu da söyleyeceğim. Hasta ördeğin, bu akşam ağzında bir gelincik tutarak gelecektir.

Değirmencinin karısı şaşkınlık içinde falcıya baktı. Yüzü ikinci defa renkten renge girdi ama, bu sefer öfkesinden...
— Hadi git şuradan geveze! Kabahat bende ki şaçmalarını dinliyorum. Ördeğin ağzında gelincik ne arar! Kadın söylenirken Şarma nine baklalarını toplayıp koynuna soktu. Çıkarken, vedalaşır gibi,
— Akşam gelsin, Şarmanın söylediğinin yalan mı, doğru mu olduğunu anlarsın! diye mırıldandı.

Değirmencinin karısı, akşam üstü dereden kümese dönen ördeklerin sürübaşısının ağzında gerçekten bir kırmızı gelincik görünce dehşetli korktu. Öteki ördeklerini kurtarmak lâzımdı. Eline geçen sırık süpürgesiyle iri, semiz sürübaşısını kovalamağa başladı. Neye uğradığını anlamıyan hayvan gerisin geri koştu ve. Bantunun kollarına düştü.

İki taraf da memnundu. Değirmencinin karısı, sadece bir ördeği feda ederek bütün sürüyü kırandan kurtardığına inanıyordu. Bantu ile Şarma nine de bu kadar kolaylıkla bir ördek ziyafetine kavuşmanın sevinci içindeydiler.
Ama haram yemek kime yarar ki... Şamra ile torunu hileli yoldan kazandıkları ördeği afiyetle yiyemediler. Yıllardan beri sürübaşılık eden ördek o derece karttı ki, ertesi güne kadar kaynadığı halde yağı eridi, taş gibi sert eti kemiklerine yapışa kaldı.

Hikayeci Teyze

KORSAN GEMİSİNİN SIRRI

— 30 —

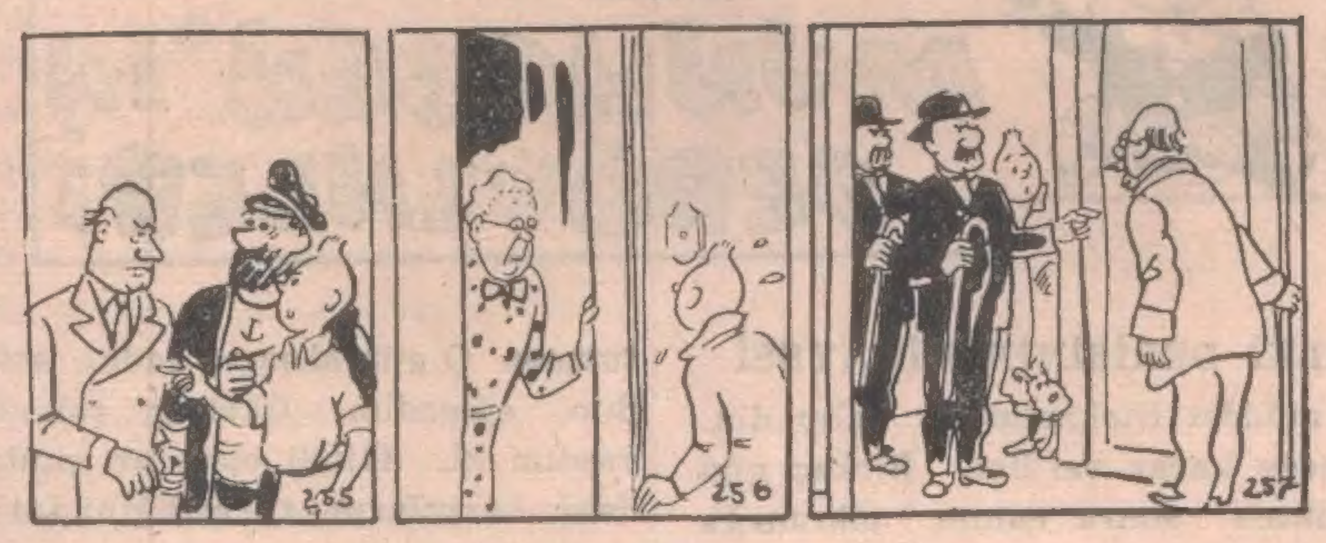

Son Gergedanı bizim arkadaş Bitpazarında görmüştü ama onu da
— Evet, üçüncü modeli ben aldım ama içindeki kâğıdı siz çalmışsınız. Onu bana geri verin.
— Kâğıdınız ağabeyimin cüzdanında idi. Cüzdanı dün çarptırdık. Saponla Kapon kaçağın otomobil numarasını alarak polis müdüriyetine koştular. Tintin de Sakaryonun evine gitti. Fakat hizmetcisi adamın iki hafta için seyahata çıktığını haber verdi.
İki detektif de boş durmuyordu. Elbise temizleyicisinden öğrendikleri adrese gittiler. Yolda rastladıkları Tintin de onlara katıldı. Kapıyı açan Aristid Filozel'e kim olduklarını söyleyerek evini arayacaklarını bildirdiler.

Aristid Filozel önce birşey bilmiyormuş gibi görünmek istedi. Fakat Tintin masanın üstünde bir iki cüzdan gördü. Cüzdanların üzerinde sahiplerinin isimleriyle aşırdıkları tarih yazılı etiketler vardı. Tintin,
— Ya bunlara ne dersiniz? diye sordu.
Bunun üzerine Filozel herşeyi olduğu gibi anlattı. Hırsız değil, ama kendisinde çalma hastalığı vardı. Nerde bir cüzdan görse ille koleksiyonuna katmak isterdi. Aristid Filozelin şuradan buradan topladığı cüzdanlar tıpkı kütüphanelerdeki kitaplar gibi alfabe sırasiyle dizilmişti. Tintin antikacının cüzdanını kolayca buldu. Bir sevinç çığlığı attı :

— İşte kâğıtların ikisi de burada!. Kaptan amca Korsan Rakhamın hazinesine kavuşacağız artık...
— Hoşca kalın arkadaşlar! Siz de cüzdanlarınızı bulmak istiyorsanız K ile S harflerine bakın.
Üç kâğıtta adeta bilmece halinde Korsan Rahamın hazinesinin bulunduğu yer yazılmıştı. Onu aramağa gideceklerdi.
Tintinle Kaptan Haddok, hazineyi bulmak için yeni, heyecanlı bir meceraya hazırlanmağa başladılar.

— B İ T T İ —

BARON MUNHOSEN'İN SERÜVENLERİ

TİLKİ DERİSİNİN HİKÂYESİ

Bir müddet Stokholm'de kalıp dinlenmeğe karar verdim. Birkaç gün geçtikten sonra canım sıkılmağa başladı. Biraz eğlenmek maksadıyla ava çıktım. Ormanda dolaşırken ileride bir tilki gördüm. Bilirsiniz kuzey memleketinde, soğuk yerlerde yaşayan tilkilerin kürkü çok tüylü... Hele uzun kuyrukları fevkalâde parlak ve güzeldir. Bu tilkiyi ele geçirmeği aklıma koymuştum. Fakat hayvanı uzaktan vurmak derisini zedeliyeceğinden kıymetini düşürecekti. Bütün mesele tilkiyi, derisini zedelemeden ele geçirmekteydi.

Böyle şeyler benim için düşünmeğe değmiyecek kadar basit işlerdi. Çantamda kalın ve sağlam çelik iğneler vardı. Onlardan birini tüfeğimin namlusuna yerleştirdim. Tilki tam bir ağacın önünden kuyruğuna nişan alarak geçerken ateş ettim. İğne gidip doğruca tilkinin kuyruğundan geçerek ağaca saplandı. Hayvan debeleniyor, birtürlü kuyruğunu kurtaramıyordu. Bir müddet sonra vaziyetinin çaresizliğini anlıyarak hareketsiz kaldı.

Bu esnada ben de yavaş yavaş ağacın arkasından güzel tüylü hayvana yaklaştım. İyice yaklaşınca tüfeğimi tilkinin kulağının arkasında patlatarak aynı zamanda «Ho!» diye bağırdım.

Tilki korkuyla ileri doğru öyle bir atılış atıldı ki, derisini geride bırakarak fırladı gitti.

Böylece hiçbir yerine birşey olmadan mükemmel bir tilki derisi elde etmiştim.

★

KAYISI AĞACI VE FİL

Seyahatlerim esnasında Hindistana gitmeyi de ihmal etmedim tabii. Hindistana giden her seyyahın yaptığı şeylerden biri de balta girmemiş korkunç tropik ormanlarında avlanmaktır. Bir sabah çantamı ve tüfeğimi sırtlayarak ormanın yolunu tuttum. O gün akşama kadar avlandım, eğlendim. Okadar çok atış yaptım ki, ikindi olmadan çantamdaki barutların tükendiğini farkettim.

Bir atımlık barutum kalmıştı. Silâhım elimde bir müddet daha dolaştım. Bir ara az ilerimde iri kulaklı güzel bir filin taze bir fidanın yapraklarını yemekte olduğunu gördüm. Eğlence olsun diye tüfeğin namlusundan içeri bir iki kayısı çekirdeği bırakarak, filin iki gözünün arasına nişan alıp ateş ettim. Çekirdekler gidip hayvanın kalın derisinin arasına

gömüldü. Beklemediği bu hareket iri cüsseli fili şaşırtmıştı. Bir müddet etrafına bakındıktan sonra ormanın derinliklerine dalıp gözden kayboldu. Ben de geri döndüp otelin yolunu tuttum.

Maceralarım yanında bir hiç olan bu basit hadiseyi unutmuş gitmiştim. Fakat bir kaç yıl sonra yolum yine Hindistana düşmüştü. Birkaç günlük moladan faydalanarak yine aynı ormanda ava çıktım. Ormanda dolaşırken bir ara acı acı sesler işittim, etrafa bakınınca bir de ne göreyim. Ağaçların seyrekleşerek, küçük bir boşluk meydana getirdiği yerde başının üstünde, iki gözünün arasında kocaman bir kayısı ağacı olan bir fil görmiyeyim mi?

Meğer bir kaç yıl evvelce alay olsun diye tüfeğime doldurup attığım kayısı çekirdeklerinden biri filin başına saplanmış, orada çimlenerek zamanla koskocaman bir ağaç halini almış.

Belki, belki değil muhakkak içinizde bu hikâyeme inanmayanlar olacaktır, ama dostum Miyatoka Racama sorabilirsiniz. Filin başındaki kayısı ağacını benimle beraber o da gördü. Yalnız Raca birkaç sene önce sizlere ömür öldü. Onunla konuşamıyacağınıza göre Hindistandaki Ahmar adlı kılavuza sorabilirsiniz.

★

BARONUN KÖPEĞİ

Bütün hayatım boyunca başımdan tehlike eksik olmadı ama Allahın izniyle hepsinden de sağ sağlim kurtulmasını bildim. Bu hususta soğuk kanlı oluşumun, tedbirli davranışımın rolü mühimdir. Bütün mesele olaylar karşısında nasıl hareket etmek gerektiğini bilmektedir. İşte ben bunu çok iyi bilirim.

Tehlikeye düşen bir adam bizim zamanımızda şu dört şeye muhtaçtı. 1. İyi işleyen bir kafa. 2. İyi bir silâh. 3. İyi bir köpek. 4. İyi bir at.

Maceralı bir hayat yaşayan insanın iyi bir silâha sahip olması şarttır. Bundan başka atımın ve köpeğimin de iyi olması gerekir. Benim silâhım ve atıcılığımdan daha evvelce bahsetmiştim. Biraz da size atımdan ve köpeğimden bahsedeyim, onların hikâyelerini anlatayım.

Bir defa benim köpeğim gibi köpek bulunmaz bu dünyada. Köpeklerin en sadığı ve en hızlı koşanıydı. Küçük bir yavru olarak yanıma aldığımda uzun uzun ayakları vardı. Fakat dedim a, hayvan okadar hızlı koşardı ki zamanla aşınarak bacakları kısaldı. Fakat bu haliyle bile zekâsı sayesinde bana çok hizmet etmektedir. *Mahmut. T. ÖNGÖREN*

— *Alacağın olsun senin 998.*

15 GÜNLÜK YOLDAN EVİNİ BULAN KÖPEK

KEDİ ve köpeklerin, yeni götürüldükleri bir evden kaçarak, eski evlerini buldukları çok görülmüştür. Bir şehir içinde veya iki yakın şehir arasında olursa buna pek şaşılmaz, çünkü hayvanların yol bulmaktaki maharetlerini herkes bilir. Kedinin değilse bile, köpeğin sadakatini, sahibine bağlılık ve düşkünlüğü dillere destan olmuştur.

Fakat bir köpek, eski sahibini bulmak için on beş gün yol teperse ve bu müddet içinde 4800 kilometrelik yol yürüdüğünü işitirseniz ne dersiniz? Parmağınız ağzınızda kalır, «Olur şey değil!» dersiniz, değil mi? İşte bu, olmuştur!

Bahtiyar ismindeki bir dişi köpeği, sahibi başkasına satıyor. Cins bir köpek olduğu belli, çünkü alıcı New-York'tadır, köpeğin yeri ise Amerikanın öbür ucunda, Los Angeles'tedir. Bahtiyar alelâde bir köpek olsaydı, onu alacak olan adam her halde daha yakın bir yerde bulurdu. Bulamamış olacak ki gidip tâ Los Angeles'ten alıyor ve trene koyup New-York'a getiriyor.

Bahtiyar, trende pek mahzundur. Tasmasından kanepenin kenarına bağlandığı için, kompartımanda fazla hareket edemiyor ve yere yatıp ön ayaklarını uzatıyor, başını üzerine koyuyor, melûl melûl bakıyor, acı acı duşunuyor...

Yeni sahibi bundan çok üzgündür, Hayvanı eğlendirmeğe çalışıyor, onu alıp yanına, kanapenin üzerine oturtmak istiyor. Fakat zavallı Bahtiyar o ânda hiç de bahtiyar değildir. Yeni sahibinin iltifatlarına aldırmıyor, hep mahzun mahzun duruyor.

Yol böylece devam ediyor. Nihayet New-York'a geliyorlar. Bahtiyarın yeni sahibinin evi şehrin ortasında büyük bir apartımanın on dördüncü katındadır. Evde köpeğe izaz - ikram ediliyor, et, süt, kemik, ne varsa hepsini önüne diziyorlar. Bahtiyar gene mahzundur. Bir lokma bir şey yemiyor, su bile içmiyor.

Bir kaç gün böyle geçiyor. Bu müddet zarfında Bahtiyar açlıktan ölmiyecek kadar biraz yiyecek yiyor, biraz da su içiyor. Köpeğin bu mahzun hali yeni sahiblerine dokunmaktadır. Fakat hayvanı teselli edemedikleri için kendilerini teselliye çalışıyorlar :

— Zamanla alışır, diyorlar.

Fakat zaman geçiyor, Bahtiyarın bedbaht hali geçmiyor. Nihayet bir gün bir de bakıyorlar Bahtiyar yerinde yok! Aramadıkları yer bırakmıyorlar. Fakat bulamıyorlar. Gene kendilerini avutuyorlar ;

— Hayvan yeni yerini yadırgadı, kapıyı açık bulunca kaçtı her halde. Fakat caddeye çıkınca otomobillerden ürkmüştür, bu taraflarda bir yere saklanmıştır» diyorlar.

Lâkin o taraflarda değil, şehrin hiç bir tarafında bulunamıyor. Gazetelere verilen ilânlar, vadedilen mükâfatlara cevab gelmiyor.

On yedi gün sonra bir mektub alıyorlar. Los Angeles'ten gelen bu mektubda Bahtiyarın eski - daha doğrusu, yeni - sahibi onları pek şaşırtan bir haber veriyor :

— Bahtiyar bize geldi!

Hâdiseyi de şöyle anlatıyor :

— Bu sabah erken kalkmıştım. Yüzümü yıkamaya giderken sokak kapısının tırmalandığını ve hafif hafif bir inilti geldiğini duydum. Bahtiyar dışarda kaldığı geceler böyle yapardı. Fakat onun gelmiş olabileceğine ihtimal vermediğim için «kulaklarım beni aldatıyor» diye düşündüm. Fakat aldanmanın imkânı yoktu. Kapıyı açtım : Bahtiyar ayaklarımın arasında dolanmağa başladı. Hayvancağız, beni görünce hemen atıldı ve yorgunluktan bitkin bir halde yere uzandı.»

Sonradan anlaşılıyor ki Bahtiyar, New-York'tan ayrıldıktan sonra şehir şehir dolaşmış ve nihayet Los Angeles'in yolunu bularak sahibinin evine kadar gelmiş. Muhtelif şehirlerde bu hayvanı görenler onu pek yorgun bir halde bulduklarını, fakat köpeğin hiç bir yerde fazla durmadan yoluna devam ettiğini anlatıyorlar.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

YAZISIZ HİKÂYE

GECE

Gece her yer sessizleşir
Kardeşim de sakinleşir
O bile geceden anlar
Herkesin bildiği kadar..

Sevim OKYAY

⁂

BAYRAK

Göklerde nazlı nazlı
Bayrağım dalgalanır
Gelincikten renk alan
Rengini gönlüm tanır.
Göklerdeki ay - yıldız
Bayrağımızla kardeş
Türkoğlu onu tanı
Bayrak Türklük adı

Sait ULUSOY

★

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın

İkramiyeli Aile Cüzdanı

sizi de

bir ev sahibi

edebilir.

★

HİKÂYE

AK'la KARA'nın DOSTLUĞU

Anlatan: Böğürtlen Abla

DEMİR'E bağ havası yaradığı için babasiyle annesi kışı da bağda geçirmeğe karar verdiler. Demir bağdaki küçük şirin evi; gül, kayısı, armut ve ayva ağaçlariyle dolu bahçesini pek seviyordu. Fakat en sevdiği iri çoban köpeği Kara idi.

Bağ komşularının çocukları olmadığı için Kara, Demirin biricik oyun arkadaşıydı. Beraber gezerler, beraber güneşlenirler, sonra da gölgelikte beraberce dinlenirlerdi. Kara ile Demirin anlaşamadıkları bir tek nokta vardı: Kediler... Kara, nerede bir kedi görse hemen avlıyarak üzerine atılırdı. Hele yavrusu olursa kocaman patesiyle onu öldüresiye hırpalamaktan büyük zevk alıyordu. Demir, elinden geldiği kadar Kara'nın bu kötü hareketine engel olmağa çalışıyordu. Daha uzaktan bir kedi farkeder etmez ya onu uzaklaştırmağa çalışıyor, ya da Kara'yı başka bir tarafa çekiyordu.

Aramızda kalsın, son zamanda Kara da Demirin bu idareciliğinden memnundu. Çünkü yaşlandıkça hem tembelleşmiş, kedi arkasından koşacak eski kuvveti kalmamış; hem daha yufka yürekli olmuştu. Bu sebepten, Demirin uzaklaştırdığı kedilerle dövüşmeden, sadece arkalarından bir iki defa havlamakla yetinmek pek işine geliyordu.

Bir gün, okuldan döndükten sonra evde yalnız olan annesi Demirden odunluktan bir kucak odun getirmesini istedi. Demir, büyüklerinin sözünü dinleyen ve hizmet etmeği seven bir çocuktu. Hemen odunluğa indi. Fakat... eli boş döndü.

Annesi hayretle,

— Hani odun Demir? diye sordu.

Demir önce etrafa bakındı. Sonra, annesine bir sır verecekmiş gibi :

— Anne... sana bir şey söyliyeceğim; dedi. Ben odunlukta bir şey gördüm.

Annesi telâşlandı.

— Aman nedir o gördüğün şey Demir?

Demir, sesini yavaşlatarak,

— Kara duymasın ama...

— Aa, Kara konuştuğumuzu nerden anlıyacak!

— Belki her şeyi anlamaz ama, o kelimeyi bilir.

Sonra, sesini büsbütün alçaltarak :

— Kedi... Odunluğumuzda minicik beyaz bir kedi var! Çuvalın üstünde yatıyor. Açtır her halde... Ne olur anneciğim akşamki sütümden bir kaşık kadarını ona vereyim.

Demirin annesi, büyüklerimizin dediklerine göre, «öbür dünyada iyiliği inkâr eden» kedileri sevmezdi ama, oğlunun yalvarmasına dayanamadı, süt de, yiyecek de verdi.

Odunluğa kim bilir nereden sığınmış beyaz kedi yavrusu da o akşamdan itibaren Demirin himayesine girdi. Demir ona Ak adını taktı. Kendi sütünden bir kısmını ona ayırıyor, içine ekmek doğrayıp veriyordu. Böylece beslenen hayvan gittikçe canlanıp kuvvetleniyordu.

Kara, arkadaşı Demir'in bu ihanetinin henüz farkında değildi. Fakat Demirin afacan Ak'ı bir gün odunluğun duvar aralıklarından veya kırık penceresinden dışarı fırlayacağı aklına geldikçe korkudan titriyordu. Sonunda korktuğuna uğradı. Güzel güneşli bir pazar günü kahvaltıyı geç eden Demir, her zamanki gibi Ak'ın südünü odunluğa götürdü... Fakat kedi odunlukta yoktu. İşin fenası Kara ortadan kaybolmuştu.

UCUZ EV

Kurnazın biri evini satmağa karar verir. Alıcılar gelir, ev sahibi şartlarını söyler :

— Evim iki katlıdır, der. Birinci katta 7, ikinci katta da 19 basamaklı bir merdiven var. Hepsi 26 basamak. Evimi almak istiyen bu basamakların birincisine 5 kuruş, ikincisine 10 kuruş, üçüncüsüne 20, dördüncüsüne 40, beşinciye 80 kuruş verecek. Yani her basamağa bir evvelkinin iki katı kadar para verecek. Bu 26 basamağa bırakılacak paraların toplamına evimi veriyorum.

Bunu duyan alıcılar ilkin «aman ne ucuz ev, kaçırılacak bir kelepir değil!» derler.

Sevgili kardeşlerim, bir kere de siz hesap ediniz de hangisinin kârlı olduğunu söyleyiniz. Alıcılar hesap bilen bir kimse olsalar evi ucuz zannederek hemen almağa kalkarlar mıydı?

Unutmayınız ki her basamağa bir evvelkinin iki katı kadar para verilecek. Sonra da hepsi toplanacak...

Demir telâşa düştü. Annesi bağ komşularından birine gitmişti. Çocuk sedirin üstünde kahvesini içerek gazete okuyan babasına sarıldı.

— Babacığım, küçük beyaz kedim yok... Kayboldu Ak'ım... Kara da yok...

Babası gazeteyi yavaş yavaş katladı, Demire gülerek baktı :

— İyi ama, senin aradığın Ak mı, Kara mı? diye sordu.

Heyecandan yerinde duramıyan Demir,

— İkisi de babacığım; her ikisi de... Mutlaka birbirlerine girmişlerdir. Halbuki ben kahvaltıya otururken Kara sofradaydı.

Baba, Demiri çileden çıkaran ağırlığiyle ayağa kalktı.

— Ben hiç bir gürültü duymadım ama, yine gidelim bakalım.

Bağı, bahçeyi karış karış dolaştılar, çalılıkları arayıp taradılar. Görünürde ne Ak vardı, ne de Kara... Eve döndüler. Demirin babasını bile merak sarmıştı. Taraçada, ne tarafa gidip aramaları gerektiğini düşünürken Demirin hafif çığlığını işitti. Çocuk, babasının koluna yapışmış ona bahçenin ortasından geçen yolu gösteriyordu.

Kara, dişleriyle Ak'ın ensesinden tutmuş, eve doğru getiriyordu. Kedi yavrusu bacakları havada sallanıp, kafası bir yana çarpıldığı halde besbelli halinden memnundu. Kara, hayvancığı içeriye getirdi ve taşlığın bir köşesinde duran kediye ait mindere bıraktı. Sonra, kefesiyle ön ayaklarını mindere, gövdesinin kalan kısmını taşlar üzerine koyarak uzandı. İkisi de birbirine uslu, dostça bakışıyorlardı.

Demirle babası bu sahneyi merakla seyrediyorlardı. Anne bile komşudan dönüp bunu görünce dayanamadı; kedileri hırsızlık ve nankörlükleri yüzünden hiç sevmediği halde Ak'ı evden kovmağa kıyamadı.

Ak'la Kara canciğer iki dost oldular.

* *

Ava giden avlanır.

YILLARDAN SONRA

— 2 —

Fakat şatodaki mesut, sakin hayatları bir gün çok acı bir şekilde sona erdi. Şatonun beyi harpte savaşırken düşman şatoya hücum etti, ateşe vererek kül etti.

Tristanın bütün çırpınmalarına rağmen düşmanlar, annesi gibi sevdiği şato sahibini esir ettiler. Ellerinden kurtulan Tristan, kadını kurtarmak için bir çare düşünürken...

Zavallının esaretin acılarına dayanamıyarak kısa zamanda öldüğünü öğrendi.

Tristan ikinci defa ailesiz kalmıştı. Acı hatıralarla dolu olan eski yerinden uzaklaşmağa karar verdi.

İçine bir kat çamaşır koyduğu çıkınını sopanın ucuna takarak yola çıktı. Genç, sıhhatli, bilgili bir çocuktu; hayatını kazanacaktı.

Parisin dış kapısına yaklaştığı zaman ışık söndürme çanı birinci defa çaldı. Kalın, uğuldıyan sesi Tristanı ürküttü.

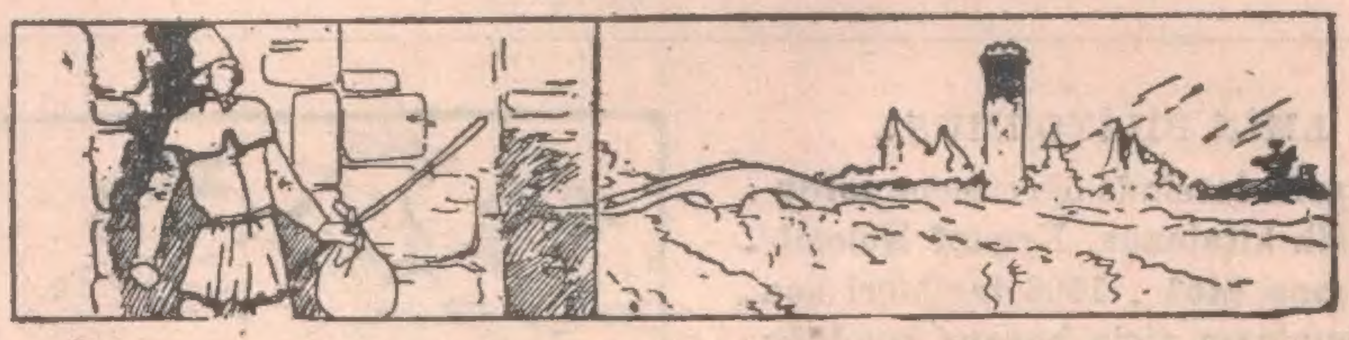

Kendini manastıra giriyormuş gibi hissetti. Şehrin uzağındaki şatoda geçen serbest ve sakin hayatını Pariste bulamıyacağını düşündü. Bir an, içinden, geri dönmek geldi...

Fakat geride onu bekliyen hiç bir şey olmadığını hatırlayınca kemerin altına girdi. Şehrin surlarından ay ışığında parıldayan Seine nehrini gördü. Nehrin her iki yanında karşılıklı, iki kule vardı.

— Devam edecek —

TÜRKÇE

Aynur daha beş yaşında iken, ailesiyle birlikte memleket dışında seyahate çıkıyor. Yabancı memlekette ilk uyandığı gün, horozun sesini duyunca, Ayşe koşa koşa içeri girerek babasına seslendi :

— Aaa.. Baba bak, buradaki horozlar Türkçe ötüyor.

TAHSİL
ve
CEHİZ
sigortaları
ne kadar küçük yaşta başlarsa
o kadar kârlıdır.
DOĞAN SİGORTA

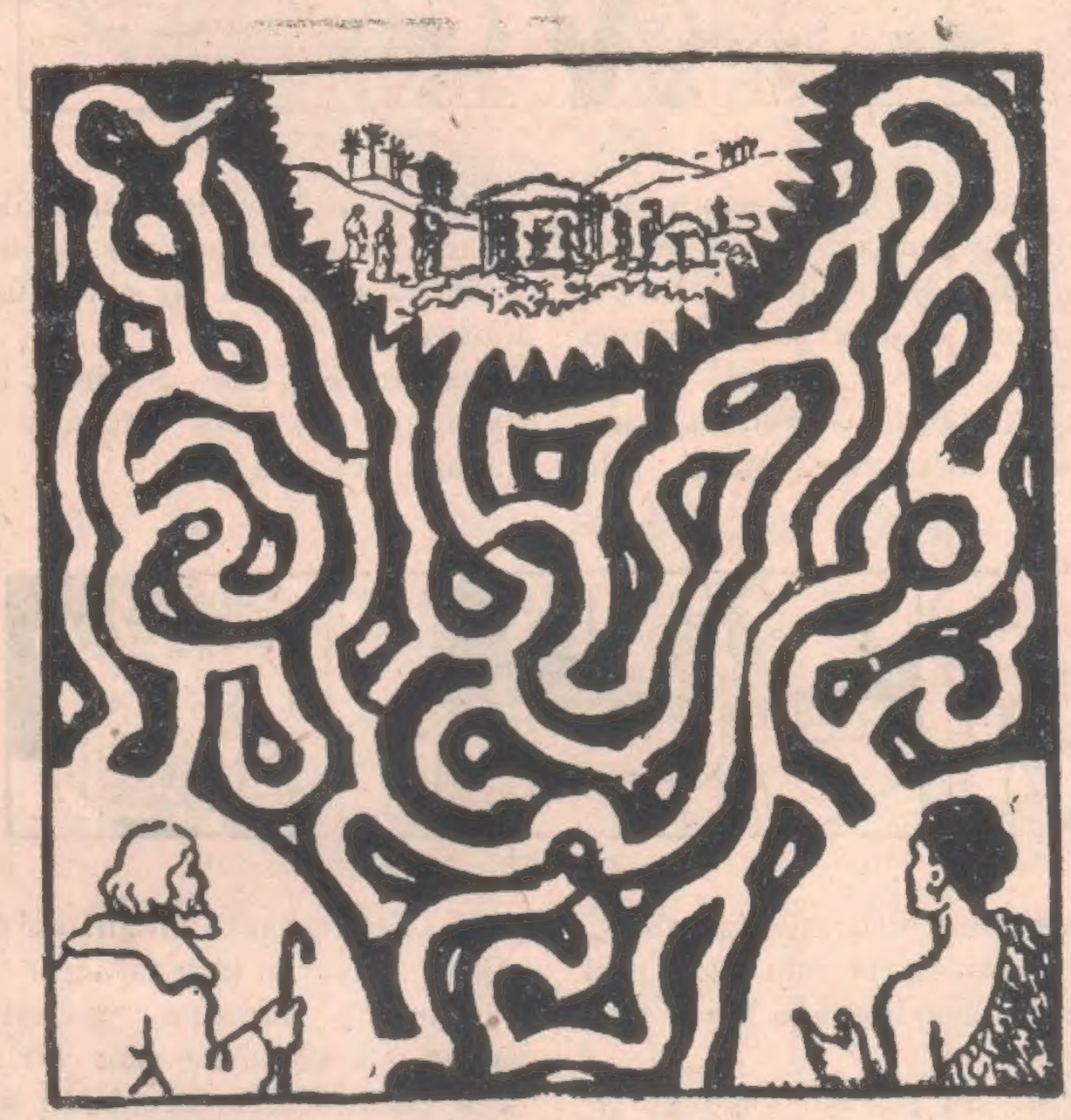

Tarzanla ihtiyar bilgin orman içinde kaybolmuşlar, bir türlü zenci köyüne gidemiyorlar. Onlara yol gösterin bakalım..

EMİN BİLİYORMUŞ...

Oya, tarih dersinde öğretmene sordu :
— Tarih kitabında, Kristof Kolomb'un yanına 1451 - 1506 tarihleri konmuş, bunların niçin buraya konduğunu bir türlü anlıyamıyorum.
Emin parmağını kaldırıyor, cevap vermek için sabırsızlanıyor, öğretmen, soruyor.
— Emin, biliyorsan söyle bakalım!
— Biliyorum efendim.
— Pekâlâ, söyle öyleyse.
— Öğretmenim, bu Kristof Kolomb'un telefon numarasıdır!..

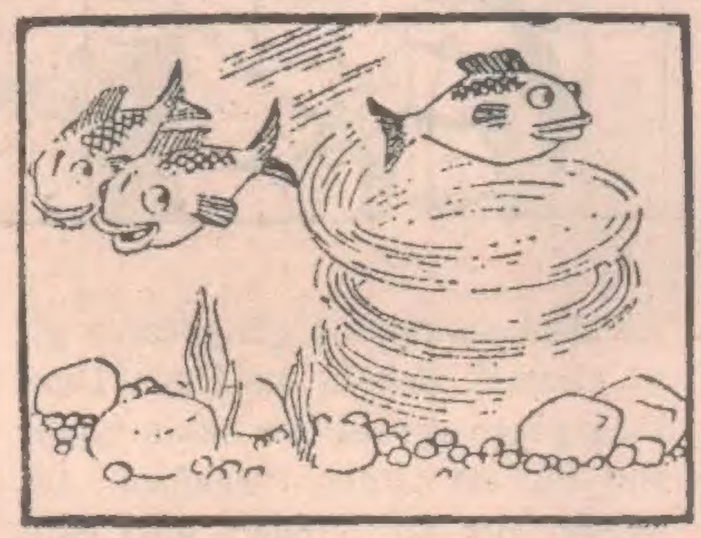

— Seninki niye dönüp duruyor böyle..
— Üç yıl kavanozda yaşadı da ondan.

MERAK ETME

Hayvanat bahçesinde bir çocuk, arslanın bulunduğu yere doğru gitti ve kafesin parmaklığına dayandı.
Bunu gören bekçi :
— Aman yavrum, bu kadar yanaşma, dedi.
Çocuk cevap verdi :
— Merak etme senin arslanlarını yemem!...

★

ERKEK Mİ, KADIN MI ?

Öğretmen, sınıfta bir kafa tasını göstererek sorar :
— Bilin bakalım, çocuklar, bu kafa, erkek mi, kadın mı?
Gökçen, cevap verir :
— Kadın, öğretmenim!
Öğretmen —Nerden bildin bakalım?
Gökçen — Çene kemikleri çok aşınmış da ondan!..

★

MARK TWAİN AĞACI

Amerikada 500 e yakın binlerce yıllık ağaçlar vardır. Bunlardan, «Yıldızlar Kralı» adlı ağacın gövdesini çevresi 110 metredir. Geçen sene San-Fransiskoda kesilen ağacın çevresi ise 152 metreydi.

BİLYALARIMIZ...

Bilya oyununu ilk çıkaran Romalılardır. Fakat o zamanlar yapılmış düzgün bilyalar olmadığı için Romalılar bilya yerine ceviz kullanırlardı. En güzel bilyalar Hollandada yapılır.

★

NE DERLERMİŞ ?

Çırak Salamon'a :
— Usta birisi geldi, para getirdi.
Salamon :
— Aptal, para getirene «birisi» demezler «bir bay» derler.

DOĞAN KARDEŞ, Perşembe günleri çıkar haftalık çocuk dergisi ★ Sahibi : Manisa Milletvekili Kâzım Taşkent ★ Yazı işlerini fiilen idare eden : Şükrü Enis Regü ★ İdare Merkezi : Galata, Yüksekkaldırım Serdarıekrem sokak No. 48 ★ Mektup ve havale adresi : Posta Kutusu : 2217 — Beyoğlu ★ Telefon : 42933 ★ Abone şartları : Yıllık (52 Sayı) 750 kuruş, altı aylık (26 Sayı) 400 kuruş, üç aylık (13 Sayı) 200 kuruş ★ Yurd dışına iki mislidir. ★ Adres değiştirmek istiyen abonelerin 30 kuruşluk pul göndermeleri lâzımdır ★ Dergiye gönderilen yazılar, resimler basılsın basılmasın geri verilmez ★ Basıldığı yer : Doğan Kardeş Yayınları A. Ş. Basımevi — İstanbul.
Sekizinci yıl — 12 Şubat 1953 — Sayı : 333

ADANIN ESRARLI KÖŞKÜ

Yazan : Mad. H. Jiraud

Çeviren Nihal Yalaza TALUY

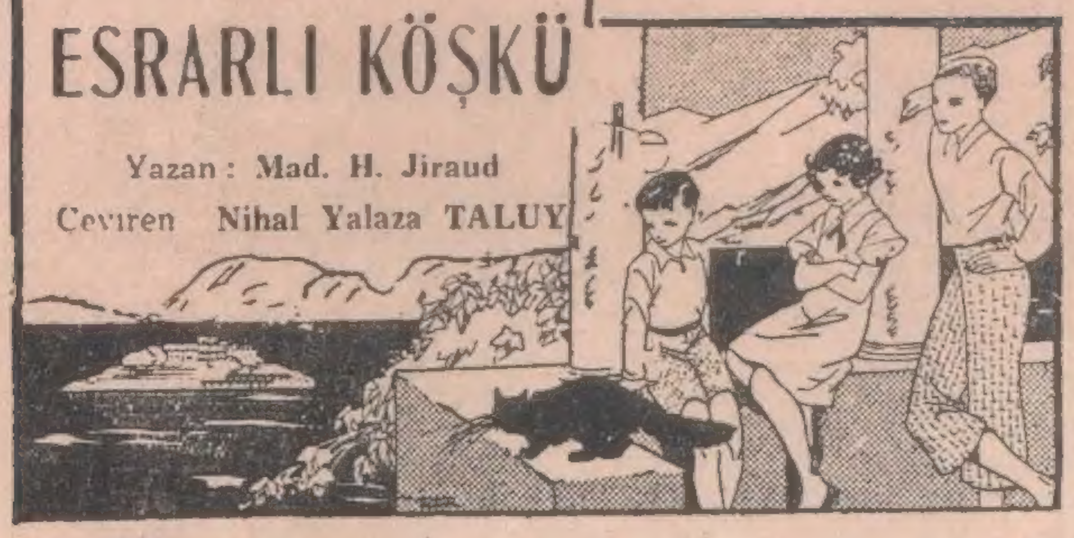

— Zavallı Lidya abla, dedi. Ne kadar ürktünüz. Ben de onu gölde gördüğüm gün böyle oldum.

— Bakışı...

— Evet bakışı ,hele kızınca kaşlarını çatması yok mu!.. Bir pastacının önünde durdular. Lidya, geçirdiği korku ve şaşkınlık anlarından sonra, birdenbire, taşkın bir neşeyle konuşup çocuklarla şakalaşmağa başladı. Cerri, Lidyanın, bunu küçükleri şüphelendirmemek için yaptığını düşündü. O da Lidyaya katıldı.

Pastalarını yedikten sonra kıra çıktılar. David, aralarında. araba minderinde uslu uslu yatıyordu. Onlar kıra giderken, Pepenin tanıdığı otomobil şehre dönmekteydi. İçinde Kora ile kocası vardı. Adam, işlerine ait havadisleri veriyordu :

— Yakında yeni bir yolculuk yapacağız.

Direksiyonda oturan Kora,

— Aynı müessese hesabına mı? diye sordu.

— Hayır. Başka bir yer için. Ama yazdıklarına göre, iyi kâr edeceğiz.

Kora güldü.

— Ne de olsa, ilk işimiz kadar olamaz. Ne oldu o Kerlen ailesi acaba?

— Kim bilir. Daha dönmediler.

Kora yeniden güldü.

— Desene, seyahat onlara pek pahalıya mal oldu.

Sonra ciddileşerek.

— Şakayı bırakalım da Viktor, ötekilere, biraz ihtiyatlı olmasını tenbih et; dedi. Her ev Kerlen'lerin evine benzemez...

— Çocuk değil onlar, bilirler. Yakalansalar bile bize ne... Aramızda hudut var; biz adamızda rahatız.

Kora ürperdi.

— Bahsetme şu adadan. Hiç sevmedim orayı!

— İş için sevilen sevilmiyen yer yoktur. Ciddi olmağa çalış.

Öyle sert konuşuyordu ki, Kora ses çıkarmağa cesaret edemedi. Adaya varıncaya kadar hiç konuşmadılar, Viktor, onları kayıkla almağa gelen Gregordan'a havadis sordu.

— Bildiğin gibi enişte. Evin içinde çıt yok. Yalnız birkaç satıcı uğradı...

— Satıcı mı? Adaya mı geldiler?

Viktor kızmışa benziyordu.

— Şey, iskeleye birkaç balıkcı yanaştı da...

— Bir şey aldınız mı?

— Elbette aldım abla. Mutfakta elini öpüyor...

Kora yüzünü buruşturdu.

— Öff... bıktım bu kaba işlerden! Alışmadığım alışmak da istemediğim işler... Hele şu balıklarla uğraşmaktansa aç kalmağı tercih ederim.

— Ama biz razı değiliz ablacığım. Hem bugünkü balık, buralarda güç bulunan «Beybalığı»ymış.

Köşke vardıktan sonra dördü salonda birleştiler. Herkes yapacağı işi önceden bildiği için Kora pencerelerle kapıları kapatıyor, perdeleri indiriyordu. Gregor, sanki birisi çıkacakmış gibi, kıyıyı köşeyi muayene ediyordu. Viktor; Aleksin salonun bir köşesine yerleştirdiği ayak merdiveninin yanına bir gün önce getirdikleri paketleri taşıyordu. Sonra, merdivene çıkıp tam şöminenin hizasındaki tavan kabartmalarının ortasına parmağiyle bastı. Dört köşeli kabartma parçası kapak gibi açıldı. Merdivenin en üst basamağına çıkan Viktor, Aleks Gregorun yukarıya uzattıkları paketleri çatı arasına atıyordu. Bu iş tamamlandıktan sonra tavanın kapağı yeniden örtüldü. Oda eski halini aldı, perdeler açıldı. Kora ile Gregor mutfağa gittiler.

Yemekte Gregor enişteşine,

— Eşyayı tavana çıkarmak bizi epey yordu, dedi. Sanki buraya kim gelip bulacak bunları? Ada, dünyanın en tenha yeri; aramızdan biri dışarı gidince diğerleri burada kalıyor.

Viktor,

— Yakında hepimiz ayrılmak zorunda kalacağız; diye haber verdi.

— Yine kamyonetle mi gideceğiz?

— Çocuk musun Gregor! Yaptığımız yolculuklarda iki defa aynı makine kullanılmaz. Ben daha güzel bir şekil buldum.

Viktor enişte yaman bir adamdı!

★

Manolya villâsında da o akşam beybalığı yenildi. Hepsi, Paolanın hazırladığı balığı pek nefis buldular, usta ahçıya iltifatı esirgemediler. Yalnız Cerri pek dalgındı. Yemek biter bitmez, Paola sofrayı kaldırınca, yavaşca,

— Bir keşif yaptım çocuklar, dedi. Ya şu büyük otomobilde gördüğümüz adamlar Esrarlı Adada oturuyorlarsa?... Bu kadar da değil : belki ikinci Domeniko da onlarla birliktir. Demin hepsi şehirde bulunduklarına göre, belki sözleşmişlerdi...

Lidya, kısa bir sessizlikten sonra,

— Olabilir, dedi.

Cerri düşündüklerini anlatmağa devam etti :

— Bu Domeniko ile görüşebilseydik, belki de Davidin sahibi hakkında bir şeyler öğrenebilirdik. Ne dersiniz Lidya abla?

— İstersen dene. Ama bunun pek kolay olmıyacağını sanıyorum.

— Onu yakalayabilsem; konuşturmanın kolayını bulurum. Fakat adam insandan kaçıyor.

Cerri ayağa kalktı, pencereden dışarı baktı.

— Ne olursa olsun; deniyeceğim. Çünkü bu işi başarmak istiyorum!

VII

KÖŞKTEKİ KAZA

Viktor otomobili olanca hıziyle hududa doğru sürüyordu. Yanında oturan Kora bu defa işçi tulumu değil, çok zarif mavi bir tayyör giymişti. Oturduğu tarafın penceresinde gözalıcı bir gül demeti vardı.

Hudut karakoluna yaklaşınca Viktor, karısına,

— İsviçreye gezmeğe gelen zengin bir turist olduğumu unutma, neşeli ol! dedi.

Yüreği tıp tıp atan Kora, kulübeden çıkan jandarmayla iki gümrük memurunu görür görmez, gülümseyerek kocasına bir şeyler anlatmağa başladı.

— *Devam edecek* —

PERİLİ EV

Çizen: MISTIK

Doğan Kardeş

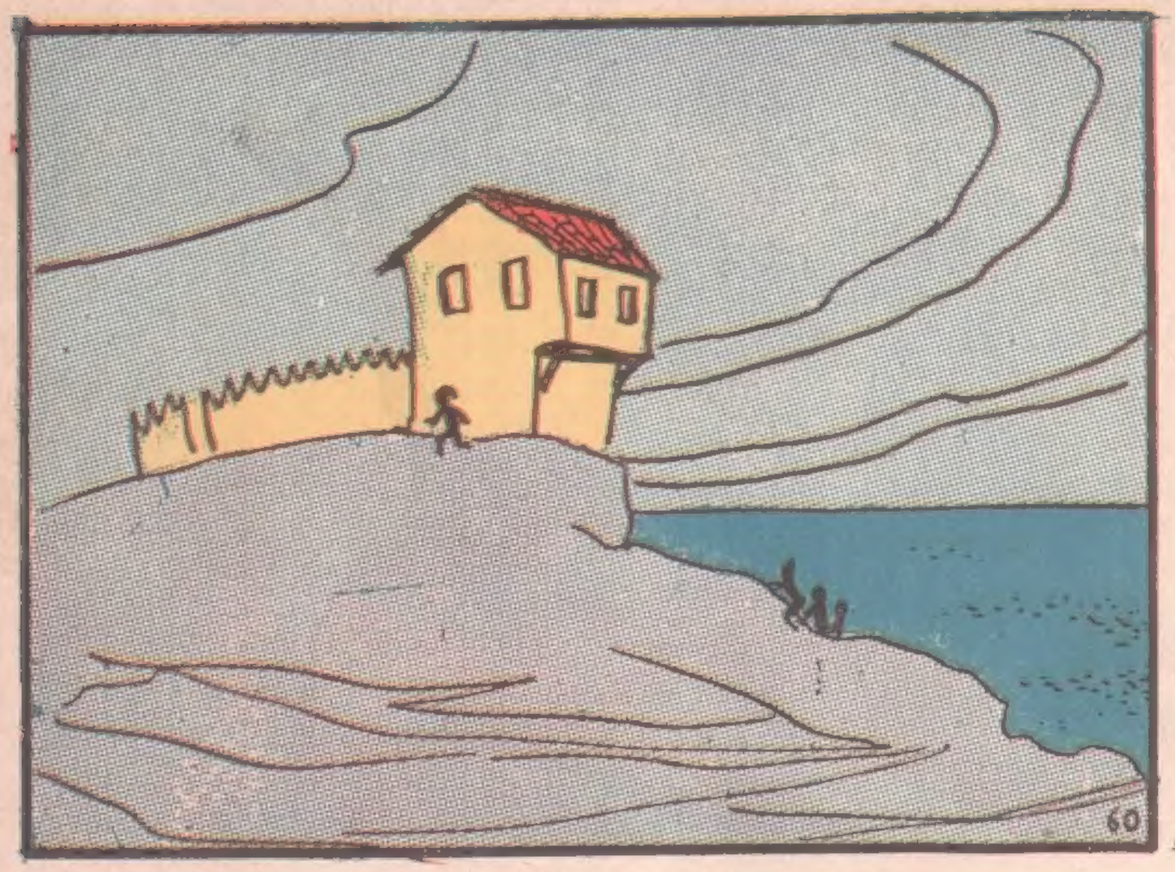

Biraz sonra adam perili eve geldi. Polisler haydutların izinde olduklarını anlamışlardı.

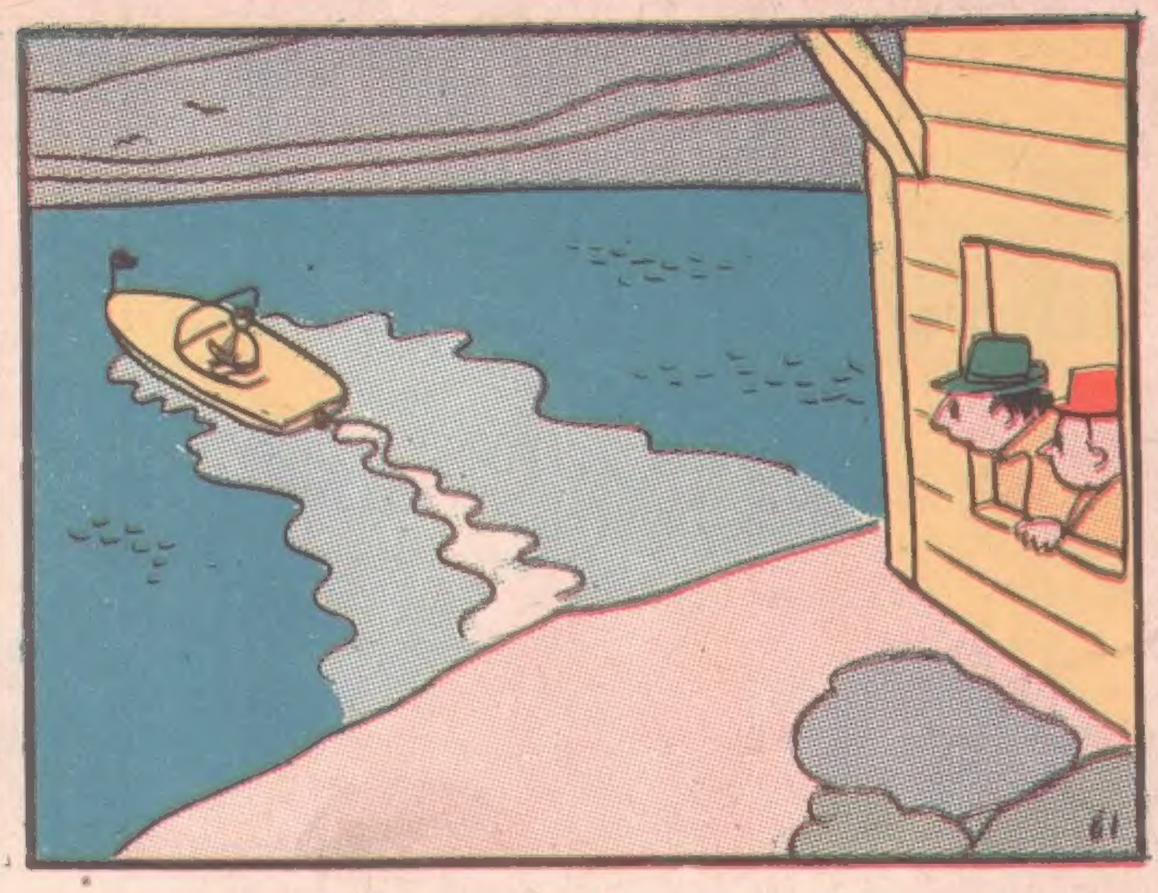

Biraz sonra bir motor sesi işitildi. Polisler koştular, fakat geç kalmışlardı.

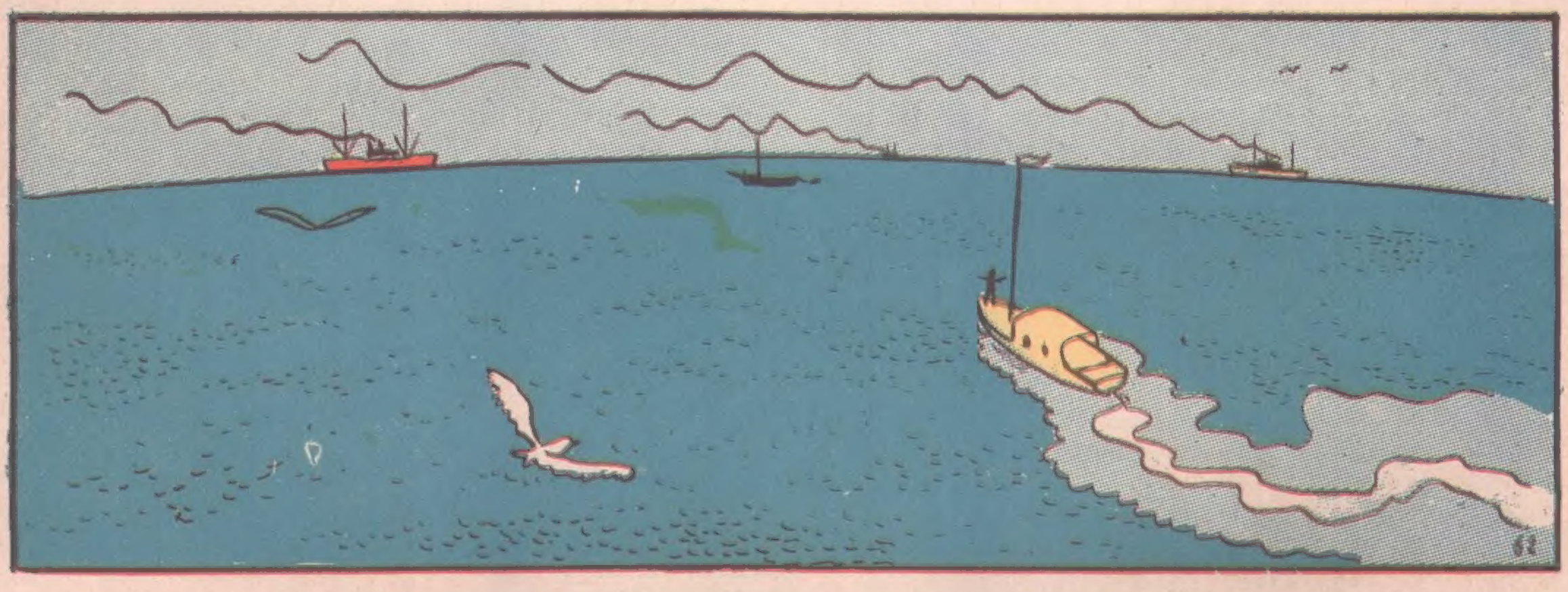

Adam denize iyice açılmıştı, elindeki dürbünle etrafa bakıyor, arkadaşlarının mavnasını arıyordu.

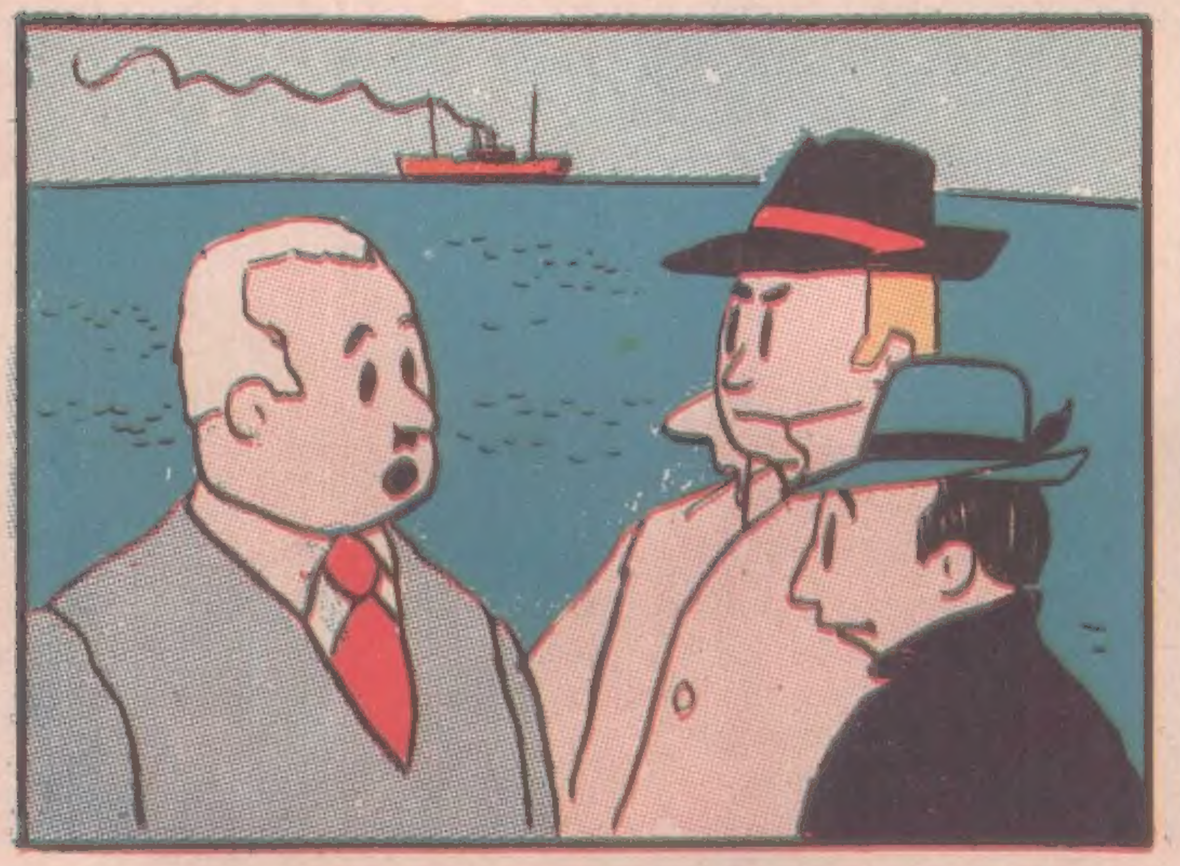

Avni bey arkadaşlarına : «Artık bu işten vaz geçelim, daha bir çok mühim işlerimiz var» dedi.

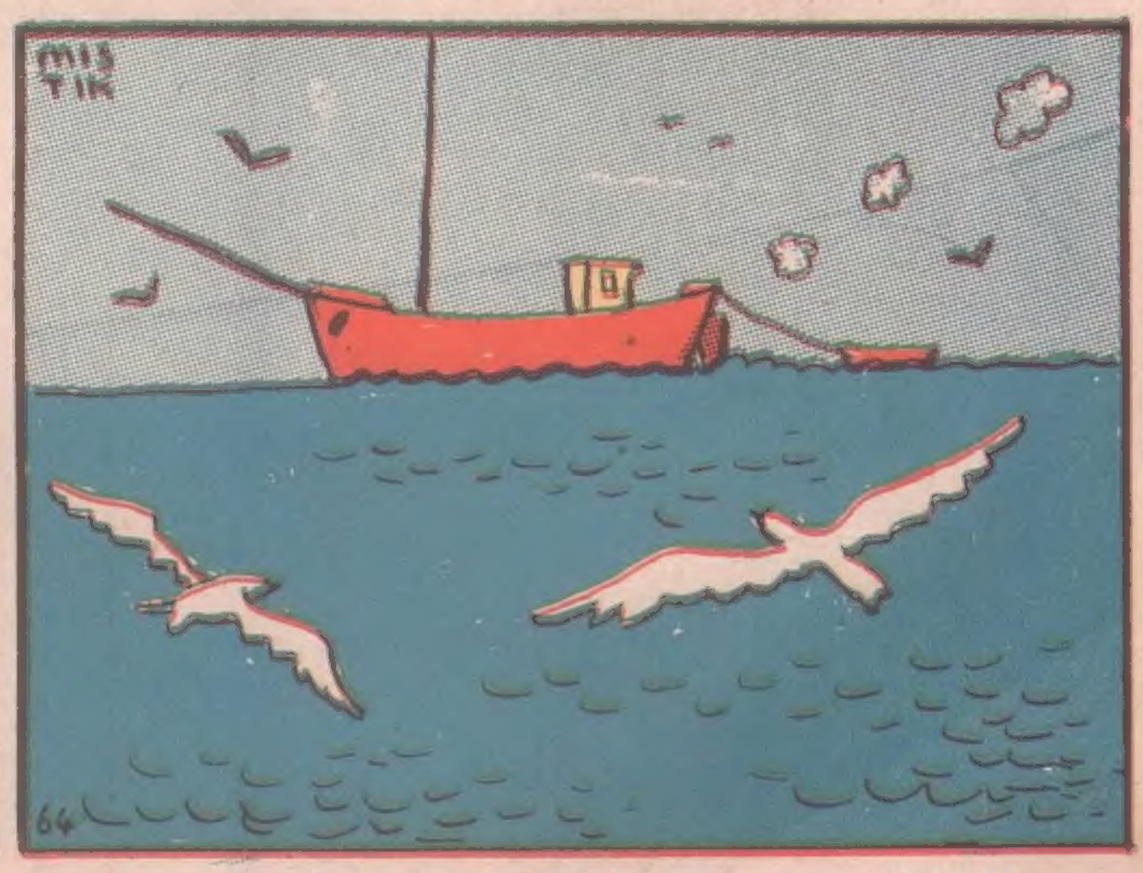

Halbuki bu sırada Ayşeyle Memiş deniz ortasındaki bir mavnada hapistiler.

— Devam edecek —